

Frost Kay

KREV & ZRADA

KREV
ZRADA &

KNIHY FROST KAY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Rozvrácená království

Ohař a liška
Krev a zrada

Připravujeme

Koruna a smrt

KREV & ZRADA

Frost Kay

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2020

Translation © Alžběta Lexová, 2024

Cover Illustration © Adéla Stopka, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-730-6 (pdf)

*Všem dívkám a ženám, kterým ostatní tvrdili,
že potřebují prince na bílém koni, aby je miloval...*

Historie království

Bylo nebylo... Kdysi dávno žili elfové, měňavci, obři, draci, lidé i vodní nymfy v míru. Všichni si byli rovni. Jejich území a říše prosperovaly a nepřátelé se před jejich mocnými armádami třásli strachy. Roky ubíhaly a všichni postupně začali zapomínat na to, co je nejdůležitější – láska, odvaha, věrnost.

A to způsobilo jejich pád. Ve své nevědomosti a pýše dovolili, aby se do jejich krajin vkradla temnota, jako zloděj v noci.

Začalo to pomalu.

V srdcích vodních nymf se usadila marnivost, mezi draky se rozbujela chamtivost, obry posedla krvežíznivost, lidi závist, měňavce pýcha a elfové propadli apatii, která z jejich srdcí vymáčkla poslední kapku soucitu.

Jádro samotného světa se otřásl a země se zachvěla a popraskala. Když otřesy konečně ustaly, obklopovalo království elfů pohoří Zubatých hor, které je odřízlo od všech ostatních.

Draci svou říši opustili a usadili se v horách, kde si žárlivě střežili své sluje a nikoho přes pohoří nepustili – ačkoli se o to obři snažili. Jako by Zubaté hory bažily po krvi a nenávisti. Nesmyslné násilí, které tam panovalo, si vyžádalo bezpočet životů.

Při pohledu na takovou zkázu se vodní nymfy stáhly do svých mořských domovů, kde se kochaly krásou vln i sebe sama a jen sem tam se pro vlastní pobavení zaplétaly s piráty.

Čas plynul a vzpomínky na dávné doby vybledly.

Elfské království se stalo Divočinou, obři se ukryli ve vlastní říši zvané Kopál. Žoldáci – potomci pirátů, sirén a vodních nymf – si založili království Ohnivých ostrovů.

Měňavci z Tálagy a lidé z Heimserie žili dlouho v míru. Obě království se navzájem potřebovala. To se však změnilo s příchodem nové rostliny a královského syna.

V Tálaze objevili jedinečnou květinu – mimkii, z níž se destilováním stával mocný lék, který dokázal zhojit jakoukoli ránu. Bylo to jako kouzlo. Dala se aplikovat na vše a její cena byla nedozírná. Měňavci se ve své pýše chvástali svým objevem i genialitou.

Lidé se o tomto novém zdroji bohatství rychle dozvěděli. Záviděli měňavcům jejich zázračnou rostlinu a nový král, který chtěl rozšířit moc a vliv své říše, neodolal pokušení. Jeho chamtivost předznamenala nový věk krveprolití, předsudků, závislosti a zkaženosti.

Vítejte v Rozvrácených královstvích.

Stalo se...

„... Tempest? Tempest?“

Zamrkala. Její první schůze válečné rady vůbec neprobíhala tak, jak si představovala. Doléhala na ni nesmírná únava, související s tím, že toho za poslední dny moc nenaspala, a když už nakrásně usnula, pronásledovaly ji noční můry. *Když jsi byla pryč, zdál se ti ten sen jen dvakrát.* Při té myšlence bezděčně strnula, ale rychle se vzpamatovala a kývla na Madrida.

„Ano, ta vesnice na jihu pod horami je zničená. Viděla jsem to na vlastní oči. Všichni byli mrtví,“ prohlásila prkenně.

Madrid se tvářil velice vážně, stejně jako všichni ostatní členové rady. Zdálo se, že je její nálezy opravdu rozrušily, což znamenalo, že o útoku na vesnici nejspíš nevěděli. Tempest přemítala, jestli by měla zariskovat a povědět jim pravdu – že za chorobu sužující lid nemůžou měňavci, ale někdo jiný.

Jenže to nemohla udělat.

Bylo by to hloupé a sebevražedné. Muži kolem ní byli u moci už dlouho. Měli spoustu času na zdokonalení svých hereckých schopností.

Tempest se mělce nadechla. Byla by přísahala, že ve vzduchu cítí ten nasládlý lepkavý pach jedu. Pach, který vycházel ze stanu jejího strýce. Nemohla věřit nikomu. Musela se držet své lži, kterou dali dohromady se Šprýmařem.

Zalétla očima ke královu místu. Naštěstí bylo prázdné. Kdo mohl vědět, co všechno má Destin ještě v rukávu a jak Tempest zvládne odrážet jeho pozornost? Musela si vymyslet nové výmluvy. Ulevilo se jí, že ji král během jednání nelsleduje. Byl stejně vnímavý a nelítostný jako jeho předkové. Čím déle se od něj bude držet dál, tím lépe.

„A co se stalo pak? Když jsi tu vesnici viděla,“ zeptal se jeden z mužů nadutě, jako by ho její přítomnost neskutečně urážela. Tempest ani nevěděla, co je ten muž zač. S výjimkou Madrida nebyl z její účasti na jednání nikdo nadšený, což sice čekala, ale nijak to nepřátelství visící ve vzduchu neumenšovalo.

„Zabila jsem jejich vůdce, vyřízla mu srdce a vrátila se ke králi Destinovi,“ pronesla zřetelně, jako by šlo o nezpochybnitelnou pravdu a ona byla na svůj čin náležitě hrdá. „Předtím jsem však ještě pochopitelně zjistila co nejvíc o útocích, které plánují,“ dodala jakoby mimoděk. Z jejich tváří usoudila, že je její otevřená krvežíznivost šokovala.

Jen Madrida ne.

Ten ji sledoval s nečitelným výrazem, na který sice byla už za ty roky zvyklá, ale i tak ji znervózňoval. I za běžných okolností bylo těžké se v Madridovi vyznat, nicméně vedle neskrývaně zaskočených obličejů ostatních rádců vypadal tentokrát skoro smutně.

Ne, smutně ne. Spíš jako by ho zklamala, jako by neprošla nějakou zkouškou. Co to má znamenat? Že by si jeho výraz vyložila špatně?

Při pohledu na jeho nic neříkající tvář málem otevřela pusku a vyklopila jim celou pravdu. Že Šprýmaře nezabila, že ve skutečnosti ještě nikdy nikoho chladnokrevně nezavraždila a potají doufá, že to tak i zůstane. Smrt je součástí života, ale vražda? To bylo něco úplně jiného.

Jsi zabiják. Smrt je tvůj stín.

Tempest se kousla do jazyka.

Po konci jednání z místnosti div nevyběhla. Lži se jí leply na patro a měla pocit, že přes ně nedokáže ani polknout. Zabočila na úzké schodiště, kudy ji předtím dovedla služebná, když vtom k ní zespoda dolehl tlumený rozhovor. Zastavila se v půlce kroku, přitiskla se ke zdi a nastražila uši. Snažila se rozeznat, komu jednotlivé hlasy patří.

Vzápětí se jí zjezily chloupky na zátylku.

Jedním z nich byl král Destin.

„... zabila jejich vůdce, takže příští otravu musíme naplánovat tak, aby to vypadalo jako odvěta,“ zamumlal.

„Vy jste jí přikázal, aby ho zabila?“ zeptal se druhý hlas. Tempest připadalo, že zní jako jeden z rádců, ale to nebylo možné. Z místnosti vyšla jako první. Tudíž to určitě nebyl Madrid.

„Řekl jsem jí, ať mi přinese jeho srdce. Ten ukňouraný spratek dělal potíže od samého začátku. Naprosto přesně jsem věděl, koho na něj poslat.“ Zasmál se – zlověstně a svůdně zároveň. „Bylo mi jasné, že jí neodolá.“

Tempest sebou znechuceně trhla. Neposlal ji tam díky jejím schopnostem, poslal ji jako návnadu. *Prevít.*

„Bez jasného velení budou Talagánci roztríštění a našemu útoku se neubrání.“

Druhý hlas se uchechtl. „To je asi pravda, Vaše Veličenstvo. Jestli to má vypadat jako odplata, měli bychom cílit na vesnici blíž k Dotae. Co to bylo za vísku, kde lady Tempest našli jako malou? Mohli bychom to navléknout tak, že se chtěli měňavci pomstít jí osobně. Lidé by se za ni postavili. Už tak jí mají rádi.“

Cítila, jak jí z obličejů vyprchává krev. Co to je za zrůdy? Opřela se o kamennou zeď a snažila se přes hučení v uších vyslechnout i zbytek rozhovoru.

„To je dobrý nápad. Budeme z toho těžit hned dvakrát: Tempest zůstane na naší straně a bude o to odhodlanější splnit svou povinnost. Chudinka. Tak dlouho se bude hnát za přízraky, že samou únavou neuvidí, co má přímo před očima,“ zamumlal Destin. „Je to bystré děvče, musíme být opatrní. Což mi připomíná... Kampak se moje malá Ohařka poděla? Doufal jsem...“

Zbytek už Tempest slyšet nepotřebovala. Vyplížila se zpět nahoru po schodech a rozhlédla se. Nikde nikdo.

Destinův hlas byl čím dál zřetelnější. Tempest se samou hrůzou a strachy rozběhla k druhému paralelnímu schodišti. Řítila se dolů v naději, že ji nezahlednou, a v té rychlosti přehlédla jeden schod. Zadusila výkřik a schoulila se při pádu do klubíčka, jak ji to Dima učil. Ze zbývajících několika schodů se skutálela. V duchu zaklela, vyškábala se do stoje a zatřepala rukama i nohama, aby zjistila, jestli nemá něco zlomeného.

Poděkovala všem božstvům, co nad ní držela ochrannou ruku.

A pak se zase rozběhla.

Vyplížila se z paláce, cestou ukradla plášť a v duchu slíbila, že si ho jen půjčuje, a uprchla z Dotae. Neodvázila se ani zastavit v kasárnách, aby se rozloučila. Proplétala se ulicemi a sotva vnímala cestu. V hlavě jí vířily myšlenky. Konečně doběhla k okraji rozlehlého lesa sahajícího až k horám, ale ani tam se nezastavila.

Běžela, co jí nohy stačily, ačkoli pochybovala o tom, že by ji někdo sledoval.

Jakmile však zjistí, že zmizela, vydají se v jejích stopách, a právě ta myšlenka ji nutila přidat do kroku. Nezpomalila, ani když začala v ústech cítit železitou pachutí krve a píchání v boku přešlo v ostrou křeč.

Nemohla se zastavit. Nemohla. Ne, dokud nenajde toho, koho hledala. Muže, který se musel co nejdřív dozvědět všechno, co právě vyslechla.

Je to nepřítel. A přece. Nepřítel mého nepřítele je můj přítel. Její svědomí se s tím zkrátka bude muset srovnat.

Mozek jí předhazoval jednu otázku za druhou. Za jak dlouho králi dojde, že zmizela? Jak se mohl král dopustit tak ohavného činu? Před očima jí vytanula vzpomínka na dětské tělíčko. Tempino tělo vypovědělo službu. Padla na kolena, sípala a lapala po dechu a z čela jí kanul pot dopadající na chladnou lesní půdu. Do dlaně se jí zařízl trn a po tvářích jí začaly stékat slzy. Děti. *Nevinné děti zatraceně.*

Nalevo praskla větvička a Tempest bezděčně strnula. Zvedla hlavu a zadívala se mezi stromy.

Srdce jí uhánělo jako splašené. Odhalili ji. Jak na to mohl král tak rychle přijít? Tempest popadla do zraněné dlaně ostrý kámen, postavila se a zaujala bojový postoj. Živou ji nedostanou a před smrtí s sebou vezme těch zrůd co nejvíc.

Tempest se ponuře usmála. Vycvičili ji jako zabijáka. Smrt měla v krvi.

Stíny se postupně zhmotnily v postavu, ale ne tu, kterou čekala. Mezi stromy se vynořil veliký černý vlk a hrdelně zavrčel.

Tempest necouvla a vycenila na Brineho zuby. „Nevím, jestli mi rozumíš, ale musím ho vidět. Hned.“

Brine sklonil hlavu a naježil se.

„Nevrč na mě,“ vyštěkla. „Mám za sebou příšerný den. Vím, že tu nejsi jen tak.“ Zlověstně se zašklebila. „Odved’ mě ke Šprýmaři.“

Zpoza stromu se vyloupila obrovská postava. Tempest zvedla ruce a oddychla si. Briggs se na ni povzbudivě usmál. Naposledy vlka provrtala zlostným pohledem a vydala se k léčiteli. Dokud tu je on, neskončí to krveprolitím. Nezaútočila

by jako první, ale pokud by se ten ošklivý vlk přestal ovládat, seznámila by ho se svým kamenem.

Zhluboka se nadechla. „Šprýmař,“ zopakovala. „Musím s ním mluvit.“

„Opravdu?“ zavrnl pobaveně jeho svůdný hlas.

Tempest měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi. Takhle reagovalo na tichý melodický hlas jediného muže. Otočila se a spatřila mezi stromy Pyreho. V zeleném plášti, který jasně kontrastoval s jeho snědou kůží, vypadal jako mýtický král lesa. Jeho zlaté oči – zlaté, ne jantarové, jako měl král Destin – se šibalsky leskly.

Prohnáný lišák.

Povzdech si. „Je ten kámen opravdu zapotřebí?“

„Divil by ses, co s takovým kamenem dokážu.“

„O tom nepochybuju.“ Uchechtl se a podal jí ruku. „Jsi připravená přidat se na moji stranu?“

„Na *tvou* ne,“ opravila ho. „Na stranu spravedlnosti.“

Pyre se nadšeně zakřenil.

„Ještěže je to jedno a totéž.“

Jedna

Tempest

Královský banket začal teprve před hodinou a Tempest už šlela. Příčilo se jí sedět jako poslušný pejsek mezi lidmi, kteří kuli pikle, aby Tálagu obvinili ze všeho, co je v jejich zemi špatně. A navíc byla teď oficiálně dvojité agent, což jí nervy drásalo ještě víc.

Zatnula zuby. Nejkrutější zimo, znělo to tak podle a zrádně. Rozhlédla se po okolním veselí. Kdyby tihle lidé věděli, že se spolčila se Šprýmařem... Tempest pomalu vydechla. Každý, kdo se zapletl s nechvalně známým Temným dvorem, byl bez váhání popraven. Jestli si nedá pozor, bude se co nevidět houpat na oprátce.

„Měli bychom je všechny utratit,“ postěžoval si tiše muž s krysím obličejem a hustým obočím svým společníkům.

Tempest potlačila zamračení a rychle skryla výraz za sklenku s pitím. Bylo by tak snadné toho žvanila srovnat do latě. Prsty ji docista svrběly touhou tasit ostří.

Uklidni se. Nemůžeš je všechny pozabíjet. Přestaň myslet jako Ohařka a mysl jako špionka. Přemýšlej jako Šprýmař. Co by udělal on?

Tempest polkla smích. Nepochybovala o tom, že by Pyre začal velmi rychle rozvracet královský dvůr zevnitř.

Rozhodně k tomu měl potřebné schopnosti. Naopak vyvraždění Heimserijské válečné rady a královské rodiny – především krále samotného – by Talagáncům nijak nepomohlo. Ne, jen by to přililo olej do ohně. Tálaga si otevřenou válku s Heimserií dovolit nemohla – proto Pyre a jeho měňavci potřebovali Tempest.

Dvojitou agentku.

Odložila pohár, uhladila si hedvábné šaty a nenápadně se rozhlédla po urozených vrazích kolem sebe. Pořád nemohla uvěřit tomu, že se nechala polapit do Šprýmařovy sítě.

Od jejich posledního setkání uběhl týden.

Krásná šlechtična zalétla k Tempest pohledem a cosi pošeptala své přítelkyni. Jak dlouho dokáže Tempest své tajemství udržet? Drben na dvoře se nijak zvlášť nebála, ale její strýčkové si dříve či později něčeho všimnou – Aleks, Maxim nebo Dima. V tu chvíli na sobě ucítila pohled čtvrtého strýce.

Madrid ji sledoval z druhé strany stolu. Nazývat ho strýčkem bylo možná trochu přehnané. Pomáhal s jejím výcvikem, ale zbytek nechával na ostatních. Ne že by jí to nějak vadilo. Nestyděla se přiznat, že ji velitel králových Ohařů děsí. Rozhlédl se po davu a na vteřinku se znovu zastavil očima u Tempest.

Snažila se předstírat klid, přestože se jí bezděčně zrychlil tep. Vzápětí Madrida zaujalo něco jiného a Tempest si oddechla. Musela si na něj dávat pozor. Určitě tušil, že mu Temp něco tají. Mohla jen doufat, že její viditelný neklid bude přisuzovat nervozitě z královy pozornosti.

Zadívala se na prázdné pódium. Ještěže se dnešního banketu král Destin neúčastnil. Tempest měla čím dál větší potíže svůj odpor vůči němu skrývat. Sevřel ji pocit viny. Zčásti za to mohla králova zrada a to, že chtěl na Talagance hodit

vinu za šíření drogy, která decimovala jednu vesnici za druhou. Jeho znepokojivé sebevědomí, neukojitelný hlad a nelítostná chamtivost představovaly problém. Obzvláště když byl tak odhodlaný získat ji.

Naštěstí si ji za poslední týden ani jednou nezavolal. Jeho komnaty ji vůbec nelákaly. Nechtěla se k nim přiblížit ani na krok. Král měl evidentně v úmyslu z Tempest udělat svou milenkou, nebo možná dokonce královnu choť. Cítila, jak se jí při té myšlence křiví rty odporem. Jak má předstírat, že o jeho zájem stojí? Byla to velmi nebezpečná hra. S králem nebylo radno si zahrávat. Na chvíličku se zamyslela nad tím, proč pro ni král asi neposlal. Možná sem tam uměl své hédonistické choutky i krotit. Kéž by.

Dámy se uculovaly a mladí aristokraté naparovali, aby upoutali jejich pozornost. Tempest se z toho divadla dělalo zle. Schylovalo se k válce, lidé umírali a tahle sebranka si tu popojí a veselí se, jako by se nechumelilo.

„Moc jsi toho nesnědla, Tempest,“ zamumlal Madrid tiše, ale Tempest ho slyšela i přes stůl.

Zamrkala. Ten chlap byl až moc vnímavý. „Všechny ty řeči o válce mě připravily o chuť k jídlu.“

„Myslel jsem, že máš silnější žaludek,“ zažertoval šlechtic vedle nich.

Tempest povytáhla obočí. „Co takhle se přesunout ven? Ukážu vám, jak silná přesně jsem.“ To mu zavřelo pusy.

Madrid si ji změřil pohledem a pak se vrátil k předchozímu rozhovoru. Její zbývající strýčci se naklonili blíž a zaposlouchali se.

„Včera byla zasažena další vesnice,“ řekl jeden z členů válečné rady, stárnoucí muž s vrásčitým obličejem a prošedivělými vlasy. Jeho nosový hlas byl dost specifický. Pokud se nemýlila, tak to byl právě on, koho zaslechla v chodbě, jak

plánuje s králem Destinem, že veškerou vinu hodí na Tálagu. Vypadal naprosto obyčejně. Nezajímavě. Těžko uvěřit, že se pod tak všední slupkou skrývalo tak prohnilé jádro. Co za člověka bez mrknutí oka vraždí ženy a děti? Nenáviděla ho.

„Tentokrát šlo o vesnici mnohem blíž k městu. Téměř na okraji lesa,“ dodal Madrid.

Zaplavila ji úleva, rychle následovaná pocitem hanby. V té vesnici umřeli lidé a jí se ulevilo, protože to nebyla vesnice, v níž vyrostla její matka. Byla to krutá, sobecká myšlenka.

„To je znepokojivé.“

Tempest strnula. Král.

Had se vyplížil ze svého doupěte.

Muži se jeden po druhém uklonili. Temp ucítila na levém rameni královu ruku a musela se kousnout do tváře, aby sebou necukla. Nenápadně ji pohladil palcem po klíční kosti a pak ji obešel a přistoupil ke skupince.

„Ani se nenadějeme a měňavci budou u bran Dotae,“ dodal. „Je jen otázkou času, kdy vyhladí i odlehlejší vesnice.“

Odlehlejší vesnice... Jako by poznal, co se Tempest honí hlavou.

Bezděčně se oklepala. Polekaně se rozhlédla, ale naštěstí jí nikdo nevěnoval pozornost.

„V některých ze zasažených vesnic se nám podařilo najít zbytky drogy, která je za ta úmrtí zodpovědná,“ řekl Madrid. Velitel Ohařů mnohem častěji mlčel a pozoroval. Mluvil jen zřídka a pouze tehdy, když měl co říct. „Rozhodně pochází z Jižních ostrovů.“

„Podařilo se už Aleksovi zjistit, co přesně to je?“ zeptal se král.

„Ne. Je téměř dokonale očištěná. S Jižními ostrovy se nám ji podařilo spojit jen díky tomu, že naši špehové v lese sledují obchodní stezky,“ odpověděl Madrid.

„Je jen otázkou času, kdy vypukne válka,“ prohodil král s přesvědčivě sklíčeným výrazem.

Takový nesmysl.

„Což si samozřejmě nepřejeme,“ pokračoval. „Válka s Jižními ostrovy by znamenala definitivní zpřetrhání dobrých vztahů.“

Bylo až děsivé, jak dobře uměl král Destin lhát. To on byl strůjcem tohotole odporného plánu. Zmínka o *špezích v lese* Tempest zaskočila. Věděl Madrid o tom, co král provádí? Určitě ano. Byl to přece velitel Ohařů. Sice si z celého srdce přála, aby s královou zradou neměl žádný z jejích blízkých nic společného, ale nesměla se nechat zaslepit sentimentem. Už jednou se jí to málem stalo osudným.

Svést vinu za zdecimované vesnice na Talagánce byl jen první krok Destinova plánu. *Co na tom, že většina obětí byli měňavci.* Když se nad tím teď zamyslela, nechápala, jak kdy mohla věřit tomu, že Talagánci vraždí vlastní lidi. Teprve když jí Pyre – Šprýmař – ukázal vesnice na hranicích, konečně jí došlo, co se tu děje.

Ne, ani to nestačilo, aby otevřela oči.

Styděla se, že nevěřila tomu, co vidí, *když* to viděla. Vesničané v lese nebyli žádní povstalci ani bojovníci. Vzpomněla si na Rinu a Aspenu a jejich malou pekárnu. Vedli poklidný život, jako všichni ostatní. Až na to, že tak poklidný nebyl. Lidé kolem nich umírali, muži odcházeli, aby je chránili, a už se nikdy nevrátili. Až tohle skončí – pokud vůbec nějakí Talagánci přežijí –, bude v království výrazně víc mladých talagánských žen než mužů. Nebude snadné jejich počty obnovit.

Možná že právě kvůli tomu by měňavecká rasa nakonec vymřela i bez války. Ponurá představa. Tempest zalétla koutkem oka ke králi. Znepokojovalo ji, že chce do konfliktu

vtáhnout i Jižní ostrovy. Vsadila by boty, že Destin má v plánu napadnout a obsadit i je. Protáhla si krk. Tohle bylo to poslední, co by teď království potřebovalo.

„Copak si měňavci neuvědomují, že takhle jen urychlí svůj pád?“ nadhodil králův mladší syn. „Nejspíš jsou příliš líní a hloupí na to, aby vymysleli něco lepšího.“

„Líní a hloupí,“ zopakoval korunní princ a mlaskavě se napil vína. „Jsou to zvířata. Zrůdy. *Ovšemže* jsou líní a hloupí!“

Tempest málem zakoulela očima. Královi idiotští synové už zase šířili své směšné rozumy. Jak překvapivé.

„Pravda,“ přitakal mladší princ. Oba princové si dál přizvukovali a tón jejich konverzace byl čím dál urážlivější. Nejhorší na tom bylo to, že jejich poznámky neměly vůbec nic společného s tím, o čem se dospělí kolem nich pokoušeli diskutovat. Vypovídaly jen o jejich neuvěřitelné omezenosti a dětství stráveném v luxusu a pohodlí. Tempest se musela hodně držet, aby jim k tomu něco neřekla taky.

Ticho je občas nejlepší spojenec.

A tak mlčela, i když ji to stálo spoustu sebeovládání. Nemohla uvěřit tomu, že je mladší z princů jen o rok mladší než ona. Případala si o desítky let starší. A taky vyčerpaná. Bylo to takhle vždycky? Nebo až od setkání se Šprýmařem? Vůdce povstalců jí sice lezl na nervy, ale musela uznat, že díky němu není tak naivní jako kdysi.

Prázdně na oba prince hleděla. Díky nebesům, že nikdy nebyla tak omezená jako tihle dva. Ani jeden z nich se pro trůn nehodil. Korunní princ po otci nepodědil ani vzhled, natož šarm a byl nudný až hrůza. Pohár s vínem odkládal jen zřídka a neustále se snažil vykrotit ze všech povinností, které by jako dědic trůnu měl vykonávat.

Tempest si všimla, jak si král syna znechuceně měří. Princ na jeden lok dopil pohár a neobřadně si říhl. Král se svůj odpor ani nesnažil skrývat.

Tempest přesunula pozornost k mladšímu z princů. Toho měla radši ještě méně, byť z odlišných důvodů. Připadal jí prohnanější, zákeřnější a krutější. Stále měla v živé paměti, jak v dětství týral zvířata. A především ho přistihla, jak na chodbě obtěžuje mladou služebnou a vyhrožuje jí, že ji nechá vyhodit, pokud za ním po banketu nepřijde do ložnice. Při vzpomínce na to, jak následně sama principi v jednom setmělém výklenku pohrozila poté, co služebná utekla, musela Temp potlačit úsměv.

Princ si všiml jejího pohledu a připil jí. Tempest jeho gesto neopětovala. Věděla, co tím dává mladík najevo. Podařilo se jí ho zaskočit a odteď si na ni dával pozor. Temp z něj strach neměla, ale nehodlala ho ani podceňovat.

Destinův zvukný hlas ji vytrhl ze zamyšlení. Nezaopatř se prohlédla jeho široká ramena a pohlednou tvář. Byl v nejlepších letech a vzhledem k tomu, že ze svých synů viditelně nebyl nadšený, neudivilo by ji, kdyby se rozhodl pořídit si dalšího dědice.

Ohlédl se na ni přes rameno a věnoval jí okouzlující úsměv. Ani ten však nezakryl chtivý, dravý výraz v jeho očích, kterými hltal její postavu. Tempest sklopila zrak k netknutému talíři s jídlem. Nejradši by vzala hned nohy na ramena.

Jak mohla být tak hloupá? Vůbec se na něj neměla dívat. Král si její pozornost nepochybně vyloží jako zájem a po banketu ji vyhledá. A to se mu zatím tak zdařile vyhýbala.

Po chvíli se Tempest odvážila znovu zvednout hlavu a ke své úlevě zjistila, že se král už věnuje někomu jinému. Namísto něj ji nyní upřeně sledoval korunní princ, a když mu

došlo, že ho přistihla, zamrkal na ni. Zamrkal. Nejkrutější zimo. Mohli by jí dát všichni pokoj? Tempest ho ignorovala a začala si cpát jídlo do pusy v marné naději, že tím uspíší konec banketu. Modlila se, aby ho vůbec udržela v žaludku. Bylo vynikající – plné másla, smetany a bylinek –, ale na jazyku jí chutnalo jako popel. Stokrát radši by si pochutnávala na Rinině chlebu ve tvaru tulipánu a misce dušeného králíčího masa, které jí jednou uvařil Pyre.

Nemysli na něj.

Zakabonila se a polkla příliš velké, nerozkousané sousto. Šprýmař. *Opovrženíhodný lotr.* A přece dávala jeho společnosti přednost před těmi patolízaly, co ji obklopovali teď. Nechtěla na Pyreho myslet. Ani na jeho náladovost, laškovně svůdný úsměv a matoucí chování. Kdykoli na něj vzpomínala příliš dlouho, zrychlil se jí tep. A to bylo naprosto nepřijatelné.

Přestala se tvářit, že si pochutnává na hostině, a rozhledla se kolem stolu. Mladší princ ji sledoval a lascivně si přitom olizoval rty. Tempest zatnula zuby. Do ruky jí sama od sebe vklouzla malá dýka. Temp se opřela loktem o stůl a lenivě zakroužila ostrím v prstech, až se nebezpečně zablesklo. Princ pozoroval každý její pohyb. Očividně mu strach nenahнала. A tak přestala dýkou točit a namísto toho si začala její špičkou rýpat v zubech jako naprostý barbar. Jen ať si princátko myslí, že nemá žádné způsoby.

Koutkem oka zachytila Madridův výraz. Nesouhlasně ji sledoval a z očí mu číselá výtka: *Chovej se jako Ohařka, jako dáma.* Nedalo se říct, že by se to vyloženě navzájem vylučovalo, byť Tempest rozhodně několikrát viděla, jak její strýčci používají ostří jako párátka. *Ale nikdy u králova stolu, to je pravda.* Zašklebila se a schovala dýku do pouzdra na boku. Přitahovala k sobě až moc pozornosti a to nechtěla.

Zaslechla dívčí zachichotání, což bylo samo o sobě překvapivé u stolu, kde seděly jen tři ženy. Tempest nepředpokládala, že by ten zvuk vydala jediná členka válečné rady (vyjma ní), takže se to nejspíš chichotala králova dcera, princezna Ansette.

Zajímavé.

Tempest se mírně naklonila, zadívala se napravo a zachytila princeznin pohled. Dívka se na ni usmívala. Nebylo to posměšné, znechucené ani nucené.

Byl to upřímný úsměv.

Možná není prohnílá celá královská rodina, pomyslela si Tempest a odvážíla se jí úsměv oplatit. Možná má jeden z nich ještě naději.

Dva

Tempest

S princeznou se na sebe dál tajně usmívaly, zatímco služebnictvo sklídilo ze stolu a vzápětí se před hosty objevila přehlídka lahodných dezertů. Čokoládové dortíky zdobené kávovými zrny a neuvěřitelně lehkou, nadýchanou šlehačkou. Exotické ovoce máčené v cukru a likéru podávané ve sklenkách na brandy s kouskem sušenky. Přímo před Tempest kdosi položil skořicové taštičky z listového těsta, až se jí začaly sbíhat sliny. Tyhle byly její nejoblíbenější. Celý večer stál za starou bačkoru, neuškodí, když si ho trochu vylepší skořicovou taštičkou. Tempest si do jedné kousla a na jazyku se jí rozlila bohatá, skořicová chuť. Naposledy měla takovou dobrotu...

Před svou zkouškou. Když jí Juniper v kuchyni pár kousků ukradla.

Temp položila zbytek taštičky na talíř a otřela si prsty ulepené od polevy. Při vzpomínce na nejlepší kamarádku se jí sevřelo srdce. Od svého návratu s Juniper ještě nemluvila. Bála se, že sotva by otevřela pusu, vyřinula by se z ní všechna tajemství a lži, které teď musela přísně střežit. Jak ráda by si popovídala s někým, kdo nebyl polapený v její pavučině lží, jenže současně nechtěla Juniper vystavit riziku. Král

považoval všechny měňavce za postradatelné, a kdyby se dozvěděl o Tempině zradě..., doplatili by na to i její blízcí. Nechtěla kamarádku vtáhnout do ještě většího nebezpečí.

Tempest zalétna pohledem doprava. Uprostřed skupinky mladíků tam stál Levka a jeho smích se stejně jako smích jeho otce rozléhal po celém sále. Temp rychle ucukla očima zpět k dezertům na stole a bezděčně sevřela ruce v klíně. Levkovi se taky vyhýbala, ačkoli z jiného důvodu. Před týdnem jí vyznal city a políbil ji a ona teď nevěděla, jak s tím naložit. Nikdy se nepovažovala za zbabělce, ale jak mu má říct, že jeho city neopětuje, aniž by to pak mezi nimi začalo být divné?

Navíc se jí pořád nezdálo jeho načasování. Nikdy se o ni nezajímal, dokud nesložila zkoušku a nezískala místo ve válečné radě. Dvořil se jí jen kvůli jejímu novému postavení? Zatnula zuby. Nebylo by to až tak překvapivé. Lidé se ženili a vdávali i pro míň.

Temp si povzddechla. Teď nebyla vhodná chvíle zabývat se podobnými zbytečnostmi.

„Dneska jsi nějaká uvzdychaná,“ konstatoval Madrid znovu tiše, aby je nikdo neslyšel. Snad jen s výjimkou princezny Ansette, která Tempest stále zvědavě sledovala.

Temp se nuceně usmála. „Jsem jen unavená. Už se těším, až si po jídle zalezu do postele.“

Madrid se uchechtl. „Teď jsi členkou rady. Na časy, kdy ses mohla jen tak vyvléknout ze společenských akcí a zalézt si do postele, raději rychle zapomeň.“

„Možná bych měla přehodnotit své životní volby,“ zažertovala, ačkoli to vtip vlastně vůbec nebyl. Většinu týdne strávila dumáním nad svým životem a proklínala se za každý krok, který ji nakonec dovedl až sem, k tabuli krutého heimsérijského krále, kterého se chystala i s jeho spoluspiklenci zničit. Stáhl se jí žaludek.

I kdyby těmi spoluspiklenci měli být její strýčkové. I kdyby mezi zrádce patřila její rodina.

Znovu se ponořila do vlastních myšlenek. Dezerty ze stolu postupně zmizely, lidé začali vstávat a družit se s ostatními hosty. Tempest vstala taky a vydala se jediným možným směrem, aby se vyhnula oběma princům i králi.

A ocitla se tváří v tvář princezně Ansette.

Dívka se nepatrně pousmála. „Můj nejdražší otec se chystá učinit prohlášení, které se vám bude nepochybně zammlouvat, madam.“

O tom upřímně pochybovala. „Říkejte mi Tempest,“ odvětila. „Nebo Temp. Nepotrpím si na formality.“ Když si uvědomila, co z ní právě vyletělo, zaraženě zamrkala. U dvora nebylo běžné oslovovat se navzájem tak neformálně. Co ji to u všech všudy popadlo? Proč to vůbec navrhla?

„V tom případě mi ty musíš říkat Ansette,“ opáčila princezna a usmála se.

Tempest si ji zvědavě prohlížela a náhle si uvědomila, že se usmívá taky. Poprvé za celý večer. Netušila, proč se v princeznině společnosti cítí tak uvolněně. Dívka jí zkrátka připadala jako spřízněná duše. Způsob, jakým se rozhlížela po sále, vypovídal o zralosti dalece přesahující jejích čtrnáct let. Jako by si naprosto přesně uvědomovala, co se kolem ní děje. Na první pohled působila jako tichá, zakřiknutá dívenka s velikými brýlemi, ale Tempest si všimla, že z jejího pohledu číší sebejistota.

V davu to zašumělo a Tempest zalétla očima ke králi Destinovi. Vzpřímil se v celé své úctyhodné výšce a zvedl sklenku s ohnivou whisky.

„A je to tady,“ zamumlala Ansette a povytáhla obočí, až se její oči za brýlemi zdály o něco větší.